

skulde gennemføres rationelt, maatte den formentlig omfatte ikke alene fremtidige, men ogsaa alle tidligere Udstykninger, og man maatte da have alle vedkommendes Samtykke. Først et Samtykke fra alle Ejere af Parceller, som tidligere vare udstykkede med Refusionspligt; men Enighed vilde her være vanskelig at opnaa. Thi Fordelingen maatte foretages paa Grundlag af det nye Hartkorn (d. v. s. det i Matrikullen af 1844 fastsatte), da Vederlaget faktisk hvilede herpaa, og de fleste Parceller ogsaa kun havde nyt Hartkorn. Men da det hele Vederlag i sin Tid var fastsat under Hensyn til den samlede Gaards gamle Hartkorn, og dette i mange Tilfælde kunde være meget forskelligt fra det nye, syntes man ikke at kunne indskrænke sig til en ligefrem Fordeling efter Brøkforholdet mellem Parcellernes og den samlede Ejendoms nye Hartkorn. Der kunde i hvert Fald tillige blive Spørgsmaal om en kontant Udbetaling som Godtgørelse for Tab ved den nævnte Fordeling fra Parcellisterne til Hovedparcellisten eller omvendt. I Tilfælde af, at der var udstykket Parceller uden Refusionspligt — hvor det altsaa maatte antages, at Hovedparcellisten havde holdt sig skadesløs gennem en højere Købesum eller paa anden Maade — blev der vel ikke Tale om noget Samtykke, thi saadanne Parceller kunde jo overhovedet ikke bebyrdes med nogen Del af Vederlaget. Men de kunde dog paa den anden Side ikke lades ude af Betragtning ved Fordelingen. Det disse Parceller paahvilende Hartkorn maatte tværtimod medregnes, naar de refusionspligtige Parcellers Andele i Vederlaget overhovedet skulde udfindes efter Brøkforholdet mellem sidstnævnte Parceller og den tidligere samlede Ejendoms Hartkorn. Dernæst maatte der haves et Samtykke fra Prioritetshaverne i de med Refusionspligt udstykkede Parceller; der maatte nemlig gives Panteret for Høoverivederlaget — saaledes som for andre Dele af den hele Jordebogsafgift — forud for alle private Prioritetshavere i Parcellerne. Et saadant Samtykke kunde nu maaske i mange Tilfælde ikke opnaas, uden at der samtidig betaltes et Afdrag paa Pantegælden. Endelig forment Generaldecisoratet, at der ikke vilde opstaa noget virkeligt Misforhold mellem det oprindelige Vederlag og den forhaandenværende Hovedparcels Størrelse, saa længe Reglen var den, at der ved Gaardens Udstykning altid skulde blive en Hovedparcel af mindst 2 Tdr. Hartkorn tilbage; en saadan Gaardparcel kunde altid afgive tilstrækkelig Sikkerhed for det hele Vederlag.

Under Hensyn til de nævnte Vanskeligheder og af andre lignende Grunde stillede Finansministeriet det hele Fordelingsspørgsmaal i Bero, og 2de Andragender, hvori forskellige Afgiftsydere henholdsvis i Aarene 1879 og 1881 anholdt om en Fordeling af Høoverivederlaget, blev ikke bevilgede. I Aaret 1903 indkom dernæst et Andragende, som kun delvist angik Fordelingsspørgsmaalet og maatte afslaaes af nogle her uvedkommende Grunde; men dette Andragende foranledigede en ny og omfattende Undersøgelse af det hele Spørgsmaal, og man var da i Ministeriet betænkt paa at stille sig imødekommende, naar Spørgsmaalet paany bragtes frem i sin Almindelighed. I nærværende Afhandling turde der da være Anledning til at give denne Imødekommenhed Udtryk. En Gennemførelse af Fordelingen vil betyde en Ophævelse af den ved de oprindelige Arvefæsteskoders Artikel 5 hjemlede Regel, hvorefter Gaardens Hovedparceller skulde hæfte for det fulde Hoveri eller nu dets Ækvivalent, det aarlige Vederlag. Finansministeriet har vel fremdeles ingen Anledning til at ønske Fordelingen iværksat af Hensyn til noget opstaaende Misforhold mellem Hovedparcellerne og Vederlagens Størrelse. Thi ifølge den nugældende Udstykningslovgivning skal den ved en Gaards Udstykning tilbageblivende Hovedparcel have mindst 1 Td. Hartkorn, og dette frembyder formentlig tilstrækkelig Pantesikkerhed for Vederlaget¹³⁾. Men Sagen er den, at det reelt maa være ligegyldigt for Jordebogskassen, om det fulde Høoverivederlag erlægges af en enkelt eller flere — naar blot Hovedsummen kommer ind. Vanskeligheden ved Fordelingens Gennemførelse synes dernæst ikke at kunne virke tyngende for Finansministeriet; det er tværtimod Afgiftsyderne, som maa overvinde Hindringerne. Finansministeriet synes saaledes paa Forhaand at kunne tilbyde Afgifts-

¹³⁾ Herved bemærkes, at da enkelte tidligere Gaardsjorder nu ere inddragne under Frederikssunds Købstads Markjorder og herved have opnaaet fuld Udstykningsfrihed, kan Pantesikkerheden for disse Jorders Vedkommende ved fortsatte Udstykninger blive mindre; men da Jordebogskassen i Tilfælde af, at Høoverivederlaget maatte inddrives ved Eksekution, havde ikke alene selve Hovedparcellen, men navnlig ogsaa Retten til at søge Refusion hos vedkommende Parceller at holde sig til, har det nævnte Hensyn ikke kunnet medføre nogen Afgivelse fra Ikke-Fordelingsprincippet,